

Kínok alatt*(Jézus másodszor is elesik a kereszttel)*

Vére kicsöppent szép homloka falán,
töviskoszorú-fullánk szúrja fejét,
szorítja lelkét bús, végtelen magány,
csupa tajték már belül, s a kín elég:
túl sok a szurony, az átok, gyáva had,
összeroskad ennyi örült vád alatt.

Megrendülés*(Síró asszonyok jönnek)*

Legjobban most a forró könnyek égnek,
végigiramolva asszonyok arcán,
sós paraszakban hamvadó remények,
guruló-gyöngyös láz-kínokba fagyván.
Vánszorog tovább útján az Áldott,
kit egy pokoli ármány vérbe mártott.

Összeomlás*(Jézus kimerülten összeesik)*

Világnyi bűnök súlya egy gyöngye vállon,
a vizek partjai rommá kövesedve,
Isten magánya hasadt, fekete vászon,
pokoli vihart forraló közel-este.
Hajlik már a Fény szép Sugárzó Oszlopa,
iszonyú keresztút ez, leroskad oda.

Itt állok előttetek*(Megfosztják ruháitól)*

Bíbor lepelben vacog a tiszta Jóság,
búcsúzó lelke kinéz rácsai közül,
hagyja, hogy testét gazok csupaszra fosszák,
Ő lehulló palástját adja örökül,
töviskoronája patazkzik keményen
a kérlelhetetlen, ádáz, kapzsi szélben.

A kereszten*(Keresztre feszítik)*

Teste ráfeszül kinnal a keresztre,
jeleket vár a kék végtelen égből,
alul a tömeg gúnyol, csahol egyre...
„Bocsásd meg, Atyám! Nem tudják, mivégből.”
Megáll a szél, majd egy múltó perc elég:
kitárul előtte a végtelen ég.

Bevégeztetett*(Meghal a kereszten)*

Íme a kezdet egybeért a véggel...
Közeleg immár a komor sötétség,
vihar tombol, vad felhőkkel pőfékel,
födve az égbolt kihasadt szövését.
Azután minden újra összezárul,
egymásba ér az elöl és a hátul.

Megszabadulva*(Leveszik a keresztről)*

Mindenség-szívének ennyi volt a mérték.
A lemlott testnek nem kell már kereszt,
kivérzett rajta seb, ütések, hol érték,
csak a töviskorona szúr még, nem ereszt.
Sziszegő éj jön, s lassan összeállnak
fekete tömbökké a hosszú árnyak.

A megváltott ember*(Testét eltemetik)*

Ha valaki meghal, igazi valója
egy angyali sugárra száll és elröpül,
minden álma, tette majd leválik róla,
s a mennyei végtelent kapja örökül.
Ha lehet jussa áldozatnak e földön,
az ég felé forgó friss szelekkel jöjjön.

Sajgó Szabolcs**a világ önmagában**

döngölt romok
festett egek
Bábel esendő tornyai

évezredek rétegei alól
egék törmeléke alól
a nyelvünk kilóg

mi az igazság
motyog Pilátus
s kutatod ezt te is

a világ menthetetlen
önmagában

ez van

van amit nem szégyellnek
sötétben
napfényben
mégis halálos
s ki erre vak
annak nem vak-
de hullafoltja van

*

amit nézel
azzá leszel
tartsd hát tisztán
belső tekinteted

*

ami van
annak lennie szabad
ami meg nincs
annak szabad úgy lennie

*

feneketlen óceán
benned az élet
miért időzöl hát
szirénszigeteken

időtlen várakozás

a rend s a rendetlenség
malomkövei közt őrlődünk
napra nap
őrölnek minket szakadatlan

amerre járunk
köröttünk mindenütt
körkörös romok

hull rájuk belőlünk
egyre hull
a por s hamu

érdekek egók fogságából
semmivé vált tegnapi béklyókból
hamuként szabadulva
hullunk feltartóztathatatlan
hullunk a mélybe
a körkörös háromegy óceánba

időtlen vár ránk
az élet vize

játék életre halálra

miattad vagyok magam
hogy gyűlölhesselek
egy a más
gyűlöletem őriz
annak aki vagy
kiismerhetetlen titkod
fenyeget
ki ne fordulj hát
önmagadból
s meg ne halj
úgy hogyan
gyűlöljelek
hogyan legyek magam

miattad vagyok magam
hogyan szerethesselek
egy a más
szeretetem őriz
annak aki vagy
kiismerhetetlen titkod
vonz
ki ne fordulj hát
önmagadból
s meg ne halj
úgy hogyan
szeresselek
hogyan legyek magam

név szerint mindörökre

van ahol neve van
minden falevélnek
s van ahol nincs
még az embereknek sem
csak egy villanás ott
időtlen semmiben
csak egy villanás
minden ami van

benned Jézus
neve van mindenknek
nevet nekik te adtál
már mielőtt lettek
s élteted őket
időtlen szívedben
élteted őket a teljességig
aminek vége nincs

szólítgatsz minket
hogyan ismerjük magunkra
hogyan tegyünk lassan félre
minden más nevet
szólítgatsz a néven
amit az időben
te tudsz időtlen
egyedül te tudsz

Sebestény Jáger Orsolya

Apokalipszis

(Mt 24,23-43)

Akkor majd bíbor lesz az ég,
mint őszi máglya, ha lángra lobban.
Felbomlik a tér – megáll az idő,
nem suhan szárnyon, nem múlik vontatottan.

Fölszág a szél, e roppant erő,
vajúdik a Föld, amint megíratott.
Letisztult formákból születhet csak újjá
világok világán. A régi halott.

A lét majd más formákat ölt.
Ma még mindez elképzelhetetlen,
mint messzi álom késő délután,
ha ágyunk a sarokban vetetlen.

Akkor majd Isten-arcú lesz az ég:
Krisztus visszatér. Sarló a vetésen.
Óróra szólok addig is, szüntelen,
más utam nincs. Ez a küldetésem.

Már csak

Már csak adni vágyom –
violakék s halványzöld napok
fonódnak ránk, mint őszi estén
vízparton suttozó nádasok.

Adni magamból egyre többet,
mint hófehér kenyérbél illatát
adta anyánk midőn megtörte,
hogy igazzal töltse meg a szánk.

Morzsákat adnék, és mosolyt,
imáink páncélos erejét.
Mind kisebbé válva, hogy Ő
az egekig nőhessék.

István

(Apcsel 6,8-15)

Lelkét úgy szőtte át a fény,
hogy kik sötét dühükkel körötte álltak,
sárból font átkok jármai alatt
és epévé izzadt vádakat okádtak,
– nem vethettek árnyat őreá.

De arcukra vetült csodák ködén át
az elvakult düh botorkált a fényben
– ‘ez Istent káromolta’ – lihegték
kimondhatatlan titkok holterében.

S lőn néma csend a földön,
s lőn néma csend az Égben.

Vadul dobálta már a vérszomjas tömeg,
a tudatlanságra kárhoztatott,
őt, ki égre emelve tekintetét,
mindvégig imádkozott
Már csak

Már csak adni vágyom –
violakék s halványzöld napok
fonódnak ránk, mint őszi estén
vízparton suttozó nádasok.

Adni magamból egyre többet,
mint hófehér kenyérbél illatát
adta anyánk midőn megtörte,
hogy igazzal töltse meg a szánk.

Morzsákat adnék, és mosolyt,
imáink páncélos erejét.
Mind kisebbé válva, hogy Ő
az egekig nőhessék.

Isten országa

(IK 17,21)

Útra kelsz. Sarud szíját kioldja az élet.
Mezítláb taposod az idők sarát.
Lépteid ívét fényévekben mérik,
a legszentebb csata immár a te csatád.

A keskeny ösvényen indulsz tovább
lankás domboldalon tájba simult tábla:
Áttetsző kék betűk a szelídek szívében
– itt van közöttünk Isten országa.

A legtisztább íz minden íz között –
e Könyvből cseppenként kortyolod szavát,
s már benned lobbantja titkát az öröklét
mint időtlen fényét a gyertyaláng.

Serfőző Simon

Szegfű

Hallomások című versciklusból

Szegyenfű, mondják rá,
amiből régen annyi sok nőtt,
fehérlett tőle végig a gátoldal,
s a közepe csaknem mindegyiknek piros volt,
nem úgy, mint mostanában.

Csakis az asszonyok miatt,
hisz nincsen már szégyenük.

Hol van már az!

A szoknyájuk alig takar valamit,
a lábuk közé belátni.
Máskor meg képesek
nadrágot húzni magukra.
S ahol a sliccnek kellene lenni,
az ott a vágásukba benyomódik,
azt hiszik,
nem veszi észre senki?

Vagy éppen azt akarják,
mijük van, lássa mindenki?

Miattuk nem esik már annyi eső sem,
mint régen,
így büntet bennünket az Isten.
Nem is csoda
hiszen némelyiknek a melle kivan,
kendőjük sincs már ezeknek,
hogyan eltakarnák az arcukat.

Ők az okai, ki más,
hogyan betagosították a földeket,
a lovakat elhajtották,
hisz már cigarettáznak is,
jó hogy nem pipáznak,
mint cigány Mária.

Miattuk szaporodtak el a lopások,
repednek meg a házfalak,
nem mint amikor még
a kerítésen keresztül trécseltek egymással,
s nem a hajukat bodorítani jártak,
meg naponta a boltba.

Az helyett
mennyivel jobb volt a kamra,
amiben nincs már semmi,
üres egérlyuk esetleg,
az cincog.
Lehet hallgatni.

A kutya láthatta

Egész éjjel
nem tudtam aludni,
annyira ugatott a kutya.
Vonított is közben,
talán azért, nehogy elunjam.

Reggel anyámat,
akárcsak magamat az ágyban,
úgy találtam a kiskonyhában,
kialvatlanul.
Nagyon bánta,
a fazékból tegnap este
a forró vizet
kiöntette velem az udvarra.

Biztosan leforráztam vele valakit.
Ki tudja, kinek a szelleme
járhatott itt éppen.
Én meg zutty rá!
S a kutya láthatta, mi történt,
s hallhatta is,
ahogy ijedten elrebbent a sötétben.
Ezért voníthatott,
mintha jajgatott volna,
a szellem helyett is.

Ha nyugton hagy anyám,
vízzel nem öntök nyakon senkit.
S aki itt járt,
annak sem kellett volna
elmenekülnie,
nyitva hagyva a kaput is.

Anga Mária

Eljött az idő

Eljött az idő, hogy visszaváltsd a szél hangját,
visszaváltsd csendre, a neked kijáró hallgatást.
Forogjon az ősök csontja körül a szobák némasága.

Terítsd testedre a harcok sebhelyét,
engedd vérezni a gyávaságot,
hogy a záruló sírhantok befogadhassák a gyászt.

Minden múltó hold- és napfogyatkozás
szemed gödrén szárad, mint a könnyek,
míg eleven pupillát éget el a fény.

A fehér foltok: gyermekingek, hasadó havak,
zászlók, majd mind lobognak.
Tűzlobogással, viráglobogással!

Eljött az idő, hogy visszaváltsd a fegyverek hangját,
visszaváltsd csendre –
Terítsd testedre izzadt szeretkezések sebhelyét,
engedd vérezni a hűtlenséget, hogy
az abortáló asszonyok ne szüljenek halált!

Ma is riadtak a kézfogások, és az éhínséget
ölelő határok áttavaszodnak kertjeinkre.
Föld alá feketednek tekinteteink.

Manapság...

Manapság világtalanná válnak a látók is,
szembogaraik belevesznek a sötétbe,
nem szárnyal már az őszinte tekintet!
Gyehenna füstje lepi el a tájat!
Tapogatózunk, mintha a föld alatt járnánk,
lassan szárnyaink is elüszkösödnek.

Magunkra hagyottan, botladozunk,
emlékeink néha még kivirulnak,
koronásodnak, föl az égre, ragyogva,
de gyermekeink ezt már nem látják,
mert mi csak tapogatózunk, mintha a föld alatt járnánk,
mintha csak lefelé vezetnének az utak,
gyertek utánunk –mondjuk-, kövessetek,
így szorongunk, egymás testéhez lapulva,
menetelünk hétfőtől vasárnapig,
csak kibírjuk. Ezt a „kibírást” kell megtanítani
az utánunk jövőknek, a jövőnek?

Manapság világtalanná válnak a látók is!
Szembogaraik belevesznek a sötétbe!
Nem szárnyal már az őszinte tekintet.

Az is lehet...

Az is lehet, hogy már
az enyhület következik
lázra, forróságra, nyárra.
Jövendélést mond az idő is,
tavaszt reméltet.

De hol keressem a folyókat,
ha medrükből kilépve szaladnak,
égre, földre szakadnak nagy áradással?
Örökbe fogadott madaraim
szobámban maradnak, nem repülnek.

Az is lehet, hogy a hírvivők
eltévedtek, idegen tájakat járnak,
a félelemtől halántékuk beszakadt,
dobhártyájuk megrepedt,
mögöttük és előttük csak a tél
labirintusai épülnek újra.

Mindig boldog

A gyermeket az Isten a tenyerén tartja,
aki onnan láthatja az idők kezdetét,
ha játszik, körülötte tünemények járnak,
a szivárványt hajának fonja,
szobája ablakán ki-be jár az ég.

A gyermek, ha sír, források fakadnak,
nevetésétől újra kezdődik a teremtés,
ha lefelé néz, beelát a földbe,
tekintetével átkarolja az ősök lelkét.
A gyermek mindig boldog, mert
egyszerre járja az eget és a földet.

Fecske Csaba

Egy sír fölött

egyre csak tágul az apám ütötte
rés az időn
rám rakja terhét minden nap
ami sietve jön

és éppúgy távozik
s mint eldobott göncöt hagy maga után
szólni olykor fájdalom
fölszakadt seb a szám

az emlékezet
mumifikálja az eltávozottat
nézem a kőbe rótt nevet
Istenem miért hogy csak így lehet

A hegyek boldogok

báránymilős most az ég
csupa kiütés lett a kék
előbújtak a csillagok
a hold nyála földre csurog

lázás a nyári éjszaka
bágyadtan tér a szél haza
nekibúsul az estike
mert a sötétség festi be

a messzi hegyek boldogok
mélyükön nyugalom honol
az anyáskodó fák alatt
még szunyókál a pirkadat

Istenem én nagyon

a ló meghal a madarak nem
rigóhang a lombban tavasztól őszig
az életem lassan megmérgeződik
magamtól ki ment meg engem

lábamra tekeredett utaktól
célomig nem érek el
kikerics nyílnak kék és lilák
a szélnek végül minden virág letérdepel

az évek mint odvas fogak kiperegnek
az időből ügyed vesztésre áll láthatod
gyöngye láncszeme vagy egy hosszan
kígyózó menetnek

egyszerre vagy szent és eretnek
olykor úgy érzed a szíved fölötted vacog
Istenem ha nem vagy is én nagyon
szeretlek

Nagy Zita

Homokóra

milyen a másik soha ne magadhoz – mérd – mérőföldjeitek közelig és távig – ne kérd – pontos összegét idegen lelkek hatványának értékét	milyen vagy soha ne másához – mérd – mindennap önmagaddal összead – kivon – – szolipszista tudatod kóckontyából kortyolod identitásod: ki mindenkivel bátor retteg saját magától
--	---

olykor nem több, csak betört lét:
embernek látszó tárgygal
elkövetett életcselekmény

vagyok és vagytok
formák és alakok
néha még mémek
– is –
– tápoljuk a mindenséget
zsibongásainkkal az aszfalton
görgő vakságunkkal üres fiókok
párbeszédeiben
– az irdatlan idomít:
trappoló lépteinkből
szemüregünk üteméből
– kilop-ott –
– hontalan –
üdvösség tekint
– megérint –
valóság helyett
csupán odakozmált
illusztráció szaruhártyánk
szűz értelmén a szkepszis:
hogyan létezőnk, meg nem is

homokórák vízszintes
nem mér időt, sem tereket
hozzájuk folytonosságot nem perget
az illanásnyi impresszió
felvillanó
bordáinak végtelenjébe
rejtőzőm
és ott vagyok
a lepedő reggeli gyűrdésének barázdáiban
a markodban őrzött mámorok meztelen matatásaiban
a zárukban elfordított kulcsok kattanásaiban
az induló autók motorhangjában
a délutáni árnyék szegélyén szobád falán
a város ragadós nedves zajában
a metróhuzat kirázta tömegének
– közepén –
ha megállok
– hirtelen –
egyszerre tudok mindent és semmit sem
csukott szemmel hallgatom
az embermassza áramát
míg az a csend
amelyhez a kozmosz köldökhangját
mérhetem
fel nem kiált

Aknay Tibor

Vándorének

Bevackoltam a világba,
fészekrabló potyamadár:
más emlékét összegyűjtő,
tejútjáró csillagpásztor.

Ködcsigaház az otthonom,
vállamon a Semmi terhe:
bocskoraim mind elvástak,
ki mondja meg, merre, merre?

Utat jelző kavicsaim,
halottaim sokasodnak.
Csigaösvény nyál-ezüstjén,
az út végén vár a holnap.

Egy utazás emléke

Gyöngécske még a tavasz,
a leszálló ködben
pöre kis ágak dideregnek.
A vámos megtapogatja a cigarettás dobozt,
kivesz egyet, majd
szó nélkül elrakja az egészset.
Hallgatok, afféle tettetett mosollyal:
szándékosan hagytam elől,
nehogy kiszúrja a táskámban lapuló
csempészárú szavakat.
A vonat halad a foszló szövetű éjben.
Egyedüli utasként – jó ideje már –
kerülget az álom,
mint magánzárkás rabot
a teljes feladás kényszere.
Most segíts, ha tudsz, Uram,
adj fogódzót, bármit,
csak ne kelljen néma bálvánnyá válnom
ebben az idegen nyelvű purgatóriumban...!-

„Péter aludt, János aludt, Jakab
aludt, Máté aludt és mind aludtak...”
hallom a költőt, kósza szerelmek zsolttárosát,
és a légy piszkos égő fénye
halott-sárgára festi arcomat.

Pókháló idő

Elárult eszmék
felett
sír a
lépre csalt
lelkiismeret.

Zápor

A ritkás lombon át
suhog a zápor, azután
csendesül, mint
szelíd könnyörgés,
mely harsány szónak indul,
majd megbékél legbelül.

Tél

Betonszürke táj.
A fák pőrén,
csupasz koronával,
állnak a horizont előtt.
Sziréna szél vijjog,
az éjszaka
nyüszít és lapul,
akár a szökevény,
ha nincs már reménye.
Hajnalra tükröjég az út,
ág roppan ágra, és
omlik halomba a világ.

Jóslat

Akkor majd lovasok jönnek
északról és délről,
keletről és nyugatról,
halálvirág mezőn,
fekete hajnalon.
Idegenek, arctalanok.
Lovuk háta véres, habos,
leheletük tűzzel teljes,
csillaghullás a járásuk.
Menekülnék lélek mélyre,
lennék magzat, foganatlan,
lennék árnyék, fénye nélkül.
Tenger volnék, kiszáritnak,
csillag volnék, kioltanak,
magam volnék, megtagadnak.
Anyja vesztett riadt kised,
kin már senki nem segíthet,
csigolya-tört álmát őrzi.

Hollósy Tóth Klára

Az egyetlen igazság

A költészet az egyetlen igazság,
mely mindent elmond, megmagyaráz,
a legőszintébb, legigazibb barát,
mely ha muszáj, veled is csatáz.

A költészet a Mindenség szerelme,
Ő maga a forró szenvedély,
halhatatlanság, az istenek nyelve,
legbiztosabb földi menedék.

Megmutatja hogy találsz magadra,
saját lényeddel azonosít,
ami tiéd, be csak azt fogadja,
megőríz és kikristályosít.

A költészet az egyetlen otthon,
mely be nem csap, nem hazudik,
nem ide-oda tolató mozdony,
ő csak egy irányban működik.

A költészet a szépség csillagéke,
a képzelet nagy utazása,
hamisítatlan szabadság és béke,
varázslat, az ember látomása.

Kinyilatkoztatás

Vagyok a kezdet, s vagyok a vég,
a létet őrző búzaszem,
vagyok az orom, a szakadék,
Létezem, ha hiszed, ha nem.

Vagyok a pont, vagyok a vessző,
Hol vagyok? Benned rejtezem,
a téged óvó, sose feddő
Remény vagyok, fény, rejtelem.

Vagyok a minden és a semmi,
maga a szabály, fegyelem,
vagyok csak alig leheletnyi
mégis a törvény, s kegyelem.

A sejtető, de láthatatlan,
ha kellek, ott vagyok veled,
semmit adok és mindent adtam,
mikor megteremtettelek.

Antal Attila

Kora tavaszi soroló

A kamra eresze alól
napozó hasábfák
fanyar illata árad
a fecskeváró szél
vizet facsar a
havak rongyaiból
a fűzfa-árnyak rácsát
korai pitypangok
hada töri át
avartűz az alkonyi Nap
vörösébe zilált
varjúcsapatok merülnek
éjszaka remény-friss
pára dereng a
tölgyek csarnokában

Holnap, holnapután

Ma még zúzmara-ezüst
kandeláberek jegenyéink
dombra futó kertünk ravatal
de holnap visszavonulót
fúj a fehér halál
irháját hordja menekül
hegyek csücskére kuporodik
sivár lelkek horhosaiba
holnapután selymes barkafények
söprik ki a merengést szemedből
depressziódat benövi a fű
bókoló lepke-apród hív
tóparti tavaszünnepre
rózsálló kedvvel bújsz
ágyadba este
arcod holdkórosa hajnalig
szíved zakatolását hallgatom

Krónika-töredék

Lovas herold jött kelet felől,
hetyke legény, eregette
víg dalait maga elé.
Küldte messzi fejedelem,
rózsák bódult bolondja, mondják,
selyemkaftánja égi-kék.
Por ülte arccal az idegen
– mokány lováról pára füstölt –
lebbent urunkhoz csodafriszen.
A zárt felházban szóra szó.
Úrnők kisírt az éjszakába.
S indult mindönk legkedvesebbje,
kisasszony-angyalunk jókor reggel
szekeres, álmos kis csapat
pirosuló naptámadatnak.
Rídogált úrnők. Ügetett
a menet élén a víg legény,
dalai szállongtak előtte.

Csontos Márta

Elhagytál Hélioszt?

Itt ül a legenda a falakon,
ezüst szirmok, árnyak, – s a föld pora,
halott nimfák papír-koporsóban,
a fényből kilóg Zeusz homloka.

Szelíd homály, megtört üveglapok,
kint a tengert vödrözi Posszeidon,
a sárga főveny hatalmas foltján
Árészt dül merengve, hallgatagon.

Szapphó strófáit megbontja a szél,
virágokon táncolnak a sorok,
Odalent, Hádész mosott kövein
Anakreon múzsák közt üldögel.

Platon csillagokat gyűjt az égről,
szaladó árnyék-szekér a távol,
égnek az erdők a horizonton,
Prométeusz ajkán a szó lángol.

Aphrodité magot szór a rétre,
nyomában zöldül a fű öle.
Párisz pánsípot fúj Trója alatt,
vértzik a csatában holt fák levele.

Ovidius versel a kék ködben,
a szikla-résen Androméda-fény csorog.
Galamb-szárnyú istennőnek dalol, –
mindenütt megszelídült angyalok.

Erősek és hősök marakodnak.
Vérfertőzés és transzcendencia?
Hélioszt fényében sok a torzó,
elhamvadt a képzelet máglyája.

A hunyor a Napba néz

Valami visszatart, valami
megakadályozza, hogy kialudjam
magam, megkapjam a lehetőséget
a tisztánlátásra, s élvezhessem, hogy
összehúzódik bennem a sötétség.

Most mégis megengedem, hogy
nyitott fiókomba belebújhassanak
a csillagok, s szinte boldog vagyok,
mert látom az ajtófélfán kivirágozni
a sarjadásra váró, ideiglenesen
kényszerpihenőre ítélt magot.

Áttöröm az éjszakát, ott találok
magam a végtelen mező csöndjében,
már nem zavar, hogy a virágok
becsukták kelyhüket, s egyedül csak
a hunyor néz növekvő büszkeséggel
a Fénybe. Én is elfelejtem minden
bánatom, mert tudom, – az Idő halott.

A begyűjtő

Nem tudom, milyen az éjszaka,
s álmomban, ha a szoba eltűnik,
mikor áll be a csönd, – meddig tart
az a semmibe szárnyaló állapot,
melyben visszatérek a Sokorói
dombvidék lankáira, lebegek
a fűszálak között, s könnyedén
ugrálok a Cuha-patak partján.
Talpamat nem sebzí fel a kavics,
szedegetem a szirti ternye sárga
szirmait a vadvirágok között,
a koboldok visszahúzódnak az
üreges pereméről a mélyedése,
nem mernek ingerkedni velem.
Már lezárt a szakadék, háttal
állok a sötétnek, nem kell sündisznó-
állásba gömbölyödnöm, szabadon
nyújtózom, nézek fel az új kezdet
szörnyeteg-mentesített kékségébe, –
véget ért a kanti séta Kelet s Nyugat
között, út közben nem jött a Begyűjtő,
visszatértem kis falumba, most itt
ülök egymagam, vékonyodnak a
schopenhaueri körvonalak, s érzem,
növekszik bennem a tavasz.

Kékszakállú herceg vára

Deák Ernő

Pro Domo

Rád méretezett föld
 haza – otthon
 mibe indaként
 kapaszkodsz
 legyen helyed
 közöd
 velőt – szívet
 szaggató határok mentén
 tudva
 egyik oldalhoz sem tartozol
 mert mindegyiket
 befogadtad
 és csak a belőlük
 benned tengődő csíra
 vagy te
 a satnyuló időben.

Ezt adhatom, ha felfogod
 mit is jelent
 a kerítésnélküli úrben
 horgony – kitekintőn
 elülni a parton
 előre – hátra hunyorgón
 kevert vegyületen
 láncszem lehetsz
 egymásba fogózva
 az ígét
 éljük
 négyarcú forgásban
 a sarjadástól kifehéredésig:
 egyek vagyunk
 lényegülő emlékezet
 patak – közel
 mező – erdő
 kék távlatok
 hegy – csillag
 szél – eső
 nap és hold
 borszagú lejtés
 csigavonalú körben.

*In oppido Sancti Martini / Markt Sankt Martin / (Sopron)szentmárton
 Anno Domini MCMLXXXIII.*

Obulus*Jánosnak*

Hát ezt (is) jól kitaláltad
 etruszk módra
 megpuhítva Kharónt,
 pedig már ott ólálkodott
 a parton
 talán éppen várva rád
 te azonban megejtetted
 élted akarta,
 de te lebeszélted
 lealkudva az árat
 olyannyira, hogy nem kellett
 csónakba szállnod
 neki meg nem kellett vesződni veled
 így maradtál itt
 csupán egy lábujjal kevesebbel
 még csak sántikálnod sem kell.

Tanulság :
 ha egyáltalán igényt tart még rád
 egy-egy lábujjal megúszod
 s mire elfogy majd valamennyi
 jóval túl a nyolcvanon
 az istenek sem gondolnak veled
 élheted éltedet
 szabadon gyönyörködve-szemlélődve
 e rút
 mégis egyetlen és megismételhetetlen
 szépséges világon.

Gósi Vali

Hódolat a tavasznak

Valami készül: zeng az ég,
újraéled a fű, fa, virág,
dalol a rigó és a csíz,
reményre virrad a világ.

Micsoda kórus, mennyi fény!
Naptól részegült kis bogár
moccan a fűben, s már szalad,
április szele fújdogál.

Parányi élet minden rügy,
ághegyen ébredő lélek,
harmatos tavasz-hajnalon
újjászületést remélnek.

Bolond április, tavaszom!
Ébreszd fel alvó örömöm!
Már lombosodnak mind a fák,
lélegzetüket köszönöm!

Tenyered melegét

A kezedet vágyom
tenyered melegét
kezemre hajló érintésedet
otthon-illatát idézni a múltnak
ledobni lelkünk tépett rongyait
kiteríteni takarónak
szerelmünk féltve őrzött titkait
felbátorodva a pőreségen
keresni tiltott fényeket
levetni közös bánatunkat
feledni gyászos sóhajunk
mámoros lélekkel
összehajolva
egymásba olvadó
kéz legyünk!

Hamvaiból éled

Már fény töri át szobám ablakát,
minden hajnalt megszépít, megáld.
Pirkadatkor végre felderül
bánat-szürke álomból a csönd.

Otthonom sem puszta ház csupán,
tűnik a sok, sötét látomás.
Közel hajol hozzám a végtelen,
könnyeimen fényemlék terem.

Az égen szürke felhők foszlanak
– fényes szárnyú fönixmadarak –
feltámadnak halott hamvakon,
tűzhalálból, arany lángolással

(Átirat: Újjászületés című versemre)

Gyöngéddé érik

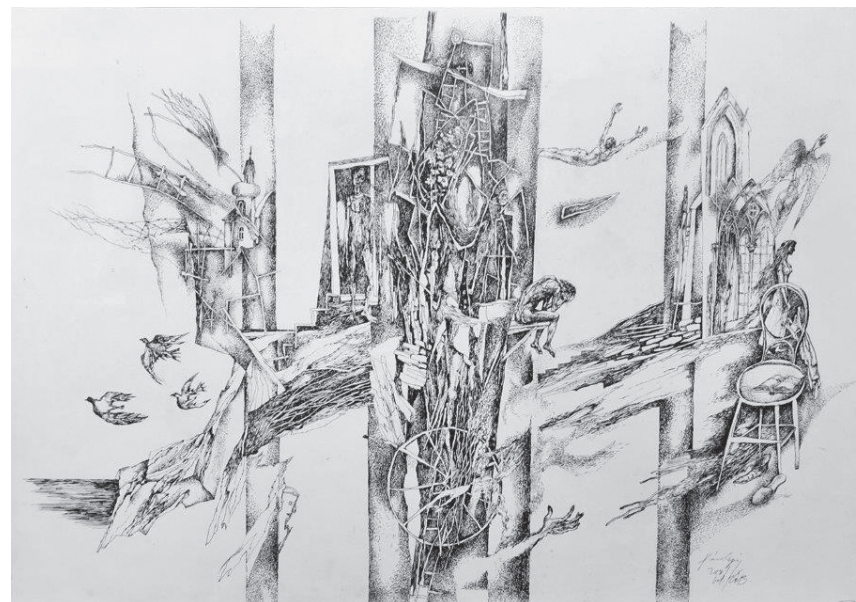
(Ronsard-hangulatra)

Szeretlek, te örökifjú kedves,
mint forduló föld a lét tavaszát
– hús szerelmének újult magzatát –
ha hó alól már élni ébredsz!

Őrzöm azt a megfogható percet,
mely értelmet ad, mint az anyaság,
örökül hagyva, mit az ifjúság
ál-örömökért, olcsón elenged.

Nem hagyom veszni, mi érték, soha!
Sorsom maradj, mely bármily mostoha,
átlényegül, ha őszintén ölelsz.

Gyöngéddé érik a dúlt szenvedély,
mint lankává szelídült meredély;
átörökitem, ha viszontszeretsz.

Víziók (vegyes technika, karton)

Fellinger Károly

Kísértés

Az ördögök fagyos ábrázattal elképzelik a mennyországot, porszívó a tekintetük, még szerencse, hogy szemüveg van rajtuk, legalább nem látnak tisztán, a kivetovált véletlen leszállítja nekik a föld valamennyi hóemberét, amiből elegendő víz lesz a gyakori kézmosáshoz, meg csak az Isten tudja mihez, ezen az elátkozott bolygón, ahol folyton és folyvást más-más bőrbe bújik a nemlét, mert különben még kezdene valamit magával, ami bizony nagyot szólna.

Ismeretterjesztés

Az őszinteség lehozza a csillagokat az égről, mélyen a szavakba kaparja őket, közben a hasonlat tömi a hasát, mint aki leszokott a dohányzásról, körülötte a bizonyíték szaladgál, a farka kerítésből készített kolbász.

Menthetetlenül

A költészet kopasz fején a sapka a szabadság maga. Úgyis átnövi a haj.

Szabadlábbon*(V.I-nek)*

Csak még egyszer soha, a szellemek is a kitért ajtót keresik, nem a falat, pedig könnyen átmennének rajta, ahogy az ajtón is, a zavarosságig bonyolított képek, a fülledt mondatok, vagy a felszínesség, a csináltság, meg a hatástalan licenciák, akárcsak a szabadúszó angyal, hóna alatt egy felcsavart repülő szőnyeggel, ha jó az önfeláldozó reggel, az idétlen szójátékok nem használnak sem a könyvnek, sem az olvasójának, hiszen a pokol távol áll tőlem, nem bírom a forráságot.

Ecce Homo

A hajó végérvényesen elment, majd jéghegynek ütközött, az igazság nagyotmondásra csábít, rám hagyja, velem menteti ki a roncs fuldokló utasait, de sem többet, sem kevesebbet nem állít.

Egyáltalán

A titok híres kincsásó és nyomkövető, ez lerí róla, minden lépését szemmel tartják, ha úgy tetszik, megfigyelik, feljelentik, nincs magánélete.

Van egy térképem, melyen az ákombákomokat csak ő képes megfejteni. Remélem, nem árulja el senkinek, idővel valósággá öregszik.

Invázió (tusrajz, karton)

Olasz Valéria

Tavaszi ágra virradtam Simon Anna

Tavaszi ágra virradtam,
rügysző éjem kipattant,
bimbózó álomom harmatán
átkelő fényed rám talált.

Tavaszi ágra virradtam,
magam is kitavaszkodtam,
harangos hóvirág-ingem
guruló napra terítem.

Tavaszi ágra virradtam,
be nem telek az illattal,
vágynom az égnek kék szemét,
sokáig, hosszan látni még.

Tavaszi ágam nem adom,
szíved vázáiba rakom,
rügysző éjem dédelgesd,
bimbózó álomom ott repdes.

Simon Anna, édesanyám,
ma virágot hint rád a nyár,
ma csupa reggel van bennem,
ma harmatot kell neked szednem.

Neveden szólítlak: Anna,
téged énekellek dalba,
édes, édes Simon Anna,
anyakönyvem diadalma.

Ott vagy minden falevélben,
tűsarkú fenyves tövében,
nem láthatlak, bárhogyan nézlek,
mégis-mégis felidézlek.

Kivételes Anna-nap van,
tűzliliom vagy a Napban,
szirmod reszket, alkony-fényben
érezem minden érintésed!

Havasi gyopár

Havasi gyopár,
te elsőszülött, hófehér,
tisztaságodhoz földlakó
fel nem ér. Sziklák
közt vajúdva jöttél világra,
januárnak reménység-virága.
Nem tarthat fogva sziklaszirt,
szabadon szárnyaló szirmaid
megérintik a felkelő Napot,
rajtuk semmi szenny,
semmi por. Te tündökletesség,
hegyek-völgyek éke,
szépségre szomjas lelkek menedéke,
úgy ragyogsz fenn magas sziklák tövén,
mint Megfeszítetten a sugárzó fény.

Kékszakkállúherceg vára (festett fa)

Jajkiáltás

Mert kell nekem az ének,
ó, jaj, nélküle nem élek,
egem lehunyja nagy szemét,
fekete vitorláit felvonja az éj,
és végleg besötétül,
ha meghal bennem a dal,
és a hallgatás, szemfödélét
rám teríti,
akkor tudom, utolért a végítélet,
ajkam befagyasztotta lélek.
Hát szárnyalj, szárnyalj belőlem ki,
te szó, te tündérkiáltás,
te igazságosztó Mária-dal,
te kiáltó győztes diadal,
te kínzó, édes élet,
mert kell, mert kell
nekem az ének,
a hallgatásba, jaj,
lelkem belehal!

Oláh András

hiába

papírfalakat vont maga köré végül
s álmokat gyilkolt le – de hiába készült
a képzelet keretét szétszakítani
hiába feszültek szívedre ujjai

az utcaköveken életre kelsz újra
minden gyűlöletnek túlfeszül a húrja
s hogy honvágya bizton érhesen majd célba
jövődöt adta el csontokért a céda

álmunkból hiányzik még pár ecsetvonás
ám félkész titkokat közölni nem szokás
s ha Isten majd úgyis csak közölünk halászik
maradjunk együtt a feltámadásig

esti nyugalom

kéregetek csöpp esti nyugalmat
benned a csönd szivacsfa hallgat
szisszen a függöny – kifele se látunk –
fal fele fordul véled az ágyunk
gyöngye vagyok mint fákon a harmat
nem érted kezem vajh' mit akarhat
suttog az álom csókukat osztva
ujjbegyem indul új csalitosba
csempészek hozzád tétova stábot
kézbe veszel s kifosztva megállok
az ismétlésbe majd befelülünk
végtelenített perc csak a múltunk
esti harangszó karmol a csöndbe
s ott maradunk az ágyba kötözve

örökségeink

hetekig halogattad hogy elmenj oda
hetekig nem nyitottad ki az ajtót
s amikor végre erőt vettél magadon
hisz mégsem maradhat úgy minden
és végigpásztázta tekinteted a finom
portól matt bútorokat idegennek
érezted magad és megértetted
hogy a régi színek többé már nem
támaszthatók fel és semmi sem
ugyanaz mint régen s az a ház üres
és hideg marad s amid van a múlté
amit nem adhatsz el senkinek

Lajtos Nóra

Inferno

meztelenre vetköztetve gondolataimat,
még álmomban is szégyellem magam,
pőre zokogásban törne ki belőlem a tegnapiok jaja,
de nem tudok sírni, már egy fél éve nem...
nincs már sem ajtaja, sem kilincse a vágynak
lakat alatt, mozsárban tört csöndben haldoklik
minden holnapom, szabadulásra várva;
az írás szentsége is ketté török mint áldozati ostya
nyelvet találni a végtelenhez, ez az, aminek értelme volna,
de a dagadó lábak és légszomjak nászaiból csak csóktalan
vágy fogan... ujjbegyeim vércseppesckéi mint vöröslő csillagok
nem ragyogok már soha többet, szemem fénytelen, matt tükör;
augusztusi csillaghulláskor török el bennem minden akarat,
színtelen ilyenkor még a szivárvány is, egyetlen kincsem: a félelmem.

Rend és káosz (vegyes technika, merített papír)